

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 034653 19 U
Sarajevo, 05.07.2023. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Vesna Merdanović u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, zastupanog po Srđanu Blagovčanin Predsjedavajući Upravnog odbora Udruženja, protiv tuženog „Javno preduzeće BH Pošta“ d.o.o. Sarajevo, radi poništenja rješenja broj: 01-23.1-8046-12/16 SL od 17.07.2019. godine, u predmetu u predmetu po zahtjevu za pristup informacijama, dana 05.07.2023. godine donio je,

P R E S U D A

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog se poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog broj: 01-23.1-8046-12/16 SL od 17.07.2019. godine tuženi je rješavajući u ponovnom postupku odlučujući po zahtjevu tužitelja od 28.04.2016. godine za pristupom informacijama (prethodni akt tuženog od 31.05.2016.godine donešen po istom zahtjevu tužitelja presudom ovog suda broj: 09 0 U 026789 16 U od 26.06.2019. godine je poništen, tužba tužitelja od 01.07.2016. godine uvažena i predmet vraćen tuženom na ponovni postupak) odlučio: 1. Odobrava se Udruženju za borbu protiv korupcije Transparency Internacional u BiH (u daljem tekstu: Podnosilac zahtjeva, sa sjedištem u ulici Gajeva broj 2, Banja Luka, pristup informacijama kojima raspolaže "JP BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo, u dijelu koji se odnosi na kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je "JP BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo zaključilo u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u 2015. godini. 2. Zahtjev za pristup informacijama kojima raspolaže "JP BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo, u dijelu koji se odnosi na kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta "JP BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo sa spiskom svih zaposlenih u BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo, bez obzira na vrstu i trajanje ugovorenog odnosa "JP BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo ne može omogućiti shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka. 3. Aktom broj: 01-16.18-8046-1/16-S.Dž. od 11.05.2016. godine i aktom broj: 01-16.18-8046-3/16S.Dž. od 31.05.2016. godine Podnosiocu zahtjeva su dostavljene tražene informacije, bez naknade, te se daje mogućnost ličnog pristupa informacijama iz tačke 1. ovog Rješenja u prostorijama Društva, u vrijeme koje je prihvatljivo i za Podnosioca zahtjeva i za Društvo. Traženi podaci takođe su javno objavljeni na portalu e-nabavki i portalu „ JP BH POŠTA" d.o.o. Sarajevo o čemu je Podnosilac zahtjeva informisan. 4. Mogućnost uvida u dokumentaciju iz tačke 1. ovog Rješenja odobrava se u roku od 7 dana od dana prijema ovog Rješenja, u periodu od 09:00-15:00 sati uz prethodnu najavu, pozivajući se na Rješenje, broj: 01-23.1-8046-12/16 SL od 16.07.2019. godine i uz navođenje, tj. Preciziranje postupaka nabavke i ugovora koji će biti predmet uvida. 5. Prilikom raspolaganja dostavljenom dokumentacijom vodit će se računa o povjerljivim komercijalnim informacijama i zaštiti privatnosti u skladu sa članovima 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama

Tužbom od 20.08.2019. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor pobijajući gore navedeno Rješenje tuženog od 17.07.2017. godine. U obrazloženju tužbe se navodi da postupajući po Presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 026789 16 U od 26.06.2019. godine, kojom je uvažena tužiočeva tužba, te poništen akt tužene broj: 01-16.18-8046-3/16 S.Dž od 31.05.2016. godine, tužena Javno preduzeće BH Pošta donijela je novo rješenje broj 01-23.1-8046-12/16 SL od 17.07.2019. godine. Rješenjem Javnog

preduzeća „BH Pošta” broj: 01-23.1-8046-12/16Sl od 17.07.2019. godine, koje tužilac pobija ovom tužbom, odbijena je tužiočeva žalba, a u obrazloženju navedeno da „Cijeneći da je zahtjev postavljen na veliki vremenski period, a da je JP „BH Pošta” d.o.o. Sarajevo preduzeće koje ima svoje produžnice na teritoriji većeg dijela Federacije i ima preko 2000 zaposlenih to je u pitanju veliki broj ugovora i postupaka nabavke koji su provedeni u kalendarskoj godini, te obzirom da su isti arhivirani potrebno je da Podnosilac zahtjeva blagovremeno precizira svoj zahtjev na konkretne predmete kako bi sam uvid imao smisla i bio svrsishodan za Podnosioca zahtjeva, jer je u pitanju preobimna dokumentacija za traženi vremenski period.” Dalje se navodi da „U skladu sa članom 14. stav (2) pod 1), JP BH Pošta d.o.o. Sarajevo je ovim Rješenjem dalo Podnosiocu zahtjeva mogućnost ličnog pristupa informacijama iz tačke 1. ovog Rješenja u prostorijama Preduzeća, a u vrijeme koje je prihvatljivo i za Podnosioca zahtjeva i za „JP BH Pošta” d.o.o. Sarajevo.” Na kraju se navodi i da „U dijelu koji se odnosi na organizaciju i spisak zaposlenih nismo u mogućnosti udovoljiti zahtjevu, cijeneći zakonske propise i to Zakon o zaštiti ličnih podataka i Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH, a ponovo navodimo da treba imati u vidu da se radi o velikom broju zaposlenih (preko 2000).” Tužbom se ukazuje da je iz pobijajućeg rješenja jasno vidljivo da je tuženi u potpunosti izignorirao primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i na osnovu vlastitog mišljenja donio proizvoljnu odluku da tražene informacije ne dostavi. Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBiH u članu 14. stav 3. tačka a) propisano je da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa. Tuženi je u konkretnom slučaju niti je naveo zakonski osnov, niti je obrazložio odluku te je propustio i da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, jer nije dovoljno, kako tuženi smatra, da je samo moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja, pa da se, samo po tom osnovu, uskrati slobodan pristup informacijama. Prilikom rješavanja u dijelu vezanom za dostavljanje kopija svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima tuženi nije primijenio niti jednu odredbu Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH koji je mjerodavan u konkretnom slučaju, te je pristup informacijama formalno odobren, a suštinski informacije nisu dostavljene. Takođe, navodi javnog organa da u pitanju veliki broj ugovora i postupaka nabavke koji su provedeni u kalendarskoj godini, te obzirom da su isti arhivirani potrebno je da Podnosilac zahtjeva blagovremeno precizira svoj zahtjev na konkretne predmete kako bi sam uvid imao smisla i bio svrsishodan za Podnosioca zahtjeva, jer je u pitanju preobimna dokumentacija za traženi vremenski period” ne predstavljaju zakonski osnov za odbijanje zahtjeva za pristup informacijama, pa čak ni zakonski osnov za status izuzeća informacija što ukazuje na proizvoljnu i po vlastitom nahodjenju donesenu odluku tuženog da tražene informacije ne dostavi. Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH jasno propisuje izuzetka od objavljivanja informacija, te je tuženi ovakvim postupanjem grubo prekršio član 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH kojim je propisano da pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim Zakonom. Dalje, donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informacije u prostorijama organa, i to još određivanjem vremenskog perioda u kojem je moguće izvršiti uvid u iste, bez ostavljanja mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i prosljede na adresu, javni organ je postupio suprotno članu 2. Zakona, kojim je propisano da javni organ mora da odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama Federacije BiH tumači tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i otkane saopštavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu. Tužitelj smatra da je ovakvo postupanje javnog organa i etički nedopustivo jer se u ulozi odnosioca zahtjeva za pristup informacijama može naći i običan građanin bez prihoda koji bi mu omogućili pristup informacijama na način koji preferira tuženi organ. Prema mišljenju tužitelja, tuženi je prekršio i član 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH u kojem je propisano da rješenje kojim se odobrava pristup informaciji sadrži: 1) obavještenje o mogućnosti osobnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa i 2) obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnosiocu zahtjeva u

vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležni javni organ i/ili 3) priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu člana 16. ovog zakona. Analizirajući navedenu odredbu jasno je da su i pristup informacijama u prostorijama javnog organa i umnožavanje i prilaganje kopija traženih informacija postavljeni kao tri mogućnosti koje javni organ treba da navede u rješenju, a za koje se odlučuje podnosilac zahtjeva kao stranka u postupku, a ne javni organ. Zakon propisuje obavezu za javne organe da moraju da olakšaju pristup informacijama jer su one značajno javno dobro i jer se na taj način podstiče transparentnost i odgovornost javnih organa. Međutim, obzirom da je zahtjev za pristup informacijama podnesen u aprilu 2016. godine, tužilac više nema interes za dostavom ovih informacija, te odustaje od zahtjeva u ovom dijelu, odnosno odustaje od zahtjeva za dostavom kopija svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno da pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je JP „BH Pošta” zaključilo u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u toku 2015. godine. Vezano za odluku tuženog da ne dostavi kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, te spisak zaposlenih nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, tužilac ukazuje da je tuženi ponovo postupio suprotno članu 14. stav 3. tačka 1) Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Tuženi niti je naveo zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, niti je obrazložio sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, niti je uzeo u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, te nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa imenim i prezimenima zaposlenih u javnom preduzeću i internim pravilnikom, te da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim informacijama, od štete koju bi eventualno trpila lica ili javno preduzeće u slučaju da javnost sazna da su ista zaposlena u konkretnom javnom preduzeću. Iz obrazloženja da ”u dijelu koji se odnosi na organizaciju i spisak zaposlenih nismo u mogućnosti udovoljiti zahtjevu, cijeneći zakonske propise i to Zakon o zaštiti ličnih podataka i Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH” jasno je vidljivo da se tuženi samo uopšteno pozvao na Zakon o zaštiti ličnih podataka i Zakon o slobodi pristupa informacijama, obrazloženje da ” Treba imati u vidu da se radi o velikom broju zaposlenih (preko 2000)” ne predstavljaju zakonski osnov za odbijanje zahtjeva za pristup informacijama, pa čak ni zakonski osnov za status izuzeća informacija, te se može smatrati da je zahtjev u ovom dijelu odbijen bez ikakvog obrazloženja i pravnog osnova. Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH je lex specialis i ima prednost nad svim drugim propisima, dok je tuženi stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Dalje, nije najjasnije koje to lične informacije sadrži spisak zaposlenih i Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, te zašto je organ u konkretnom slučaju odbio pristup informacijama sa pozivom na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH obzirom da tužilac uopšte nije tražio dostavu ničijih ličnih podataka. Tužilac je mišljenja da se tražene informacije ne bi trebale smatrati izuzetkom, jer se ne radi o informacijama koje uključuje lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe, odnosno tužilac kao podnosilac nije tražio dostavu tuđih ličnih podataka, nego je tražio dostavu javnih informacija. Dakle, tužilac nije ni tražio tuđe lične informacije kao što JMBG, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, te s tim u vezi, pozivanje tuženog na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH je potpuno nepotrebno i pogrešno. Postupajući na ovaj način, tuženi je postupio suprotno članu 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a koji propisuje da se ovim zakonom olakšava i promoviše, u najvećoj mjeri, i bez odlaganja objavljivanje informacija koje se nalaze pod kontrolom javnog organa, po najnižoj prihvatljivoj cijeni. Takođe, tuženi je postupio i suprotno članu 1. Zakona koji propisuju da je cilj zakona da ustanovi da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces kao i da se ustanovi da svako lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa Javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije. S tim u vezi, tužitelj ukazuje da je dostupna zaista obimna sudska praksa u kojoj su zabilježeni gore navedeni stavovi tužioca, te predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu, postupajući po ovoj tužbi, istu usvoji, poništi Rješenje tuženog broj: 01-23.1-8046-12/16 SL od 17.07.2019. godine naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, odnosno kopiji Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisku svih zaposlenih. Istovremeno tužilac predlaže da sud

obaveže tuženog da snosi troškove upravnog spora-troškove takse na tužbu i na presudu, a u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima FBiH.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da je tuženi postupajući po Presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 026789 16 U od 26.03.2019. godine, ponovo razmotrio Zahtjev za pristup informacijama Tužitelja broj: FOI (338) od 28.04.2016. godine i donio rješenje broj. 01-23.1-8046-12/16 SL od 17.07.2019. godine kojim je tužitelju odobrio pristup informacijama kojima raspolaže. Naime tačkom 1. pomenutog rješenja omogućen je tužitelju uvid u kompletnu dokumentaciju koja se odnosi na ugovore o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora koje je tuženi zaključio u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u 2015. godini. Nadalje, tačkom 3. rješenja navedeno je da je prethodnim aktima tuženog (aktom broj: 01-16-8046-188046-1/16-S.Dž. od 11.05.2016. godine i aktom broj: 01-16.18-8046-3/16-S.Dž. od 31.05.2016. godine), dostavljene su Tužitelju tražene informacije i to bez naknade te mu je i tada omogućen lični pristup informacijama iz tačke 1. ovog Rješenja u prostorijama Društva, sada tuženog, u vrijeme koje je prihvatljivo i za Podnosioca zahtjeva-Tužitelja i za Društvo-Tuženog. Cijeneći zakonske propise i to Zakon o zaštiti ličnih podataka i Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH, kao i činjenicu da se radi o velikom broju zaposlenih (preko 2000), Tuženi nije udovoljio Zahtjevu Tužitelja u dijelu koji se odnosi na Spisak svih zaposlenih bez obzira na vrstu i trajanje ugovorenog odnosa u JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo i kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo. U vezi navedenog Tuženi ističe slijedeće činjenice: Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji sistematizaciji radnih mjesta JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo sadrži podatke o resursima kojima preduzeće raspolaže, te se shodno odredbama Pravilnika o poslovnoj tajni isti smatra poslovnom tajnom; shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka spisak zaposlenika nije moguće saopštavati trećim licima bez saglasnosti samih zaposlenika. Tuženom nije poznato za koje svrhe bi Tužitelj koristio podatke o imenima i prezimenima zaposlenika, te obzirom da je Zakon o zaštiti ličnih podataka restriktivan u tom smislu, zbog mogućih zloupotreba i javnog objavljivanja tih podataka kao i mogućeg izlaganja zaposlenika raznim neugodnostima, ne možemo davati imena i prezimena zaposlenika bez njihove saglasnosti, a obzirom da se radi o preko 2000 zaposlenika nemoguće je obezbijediti njihove saglasnosti. Na osnovu navedenog evidentno je da je Tuženi udovoljio zahtjevu Tužitelja za pristupom informacijama a u okvirima zakonskih mogućnosti, te postupajući krajnje transparentno dao tužitelju mogućnost ličnog pristupa cjelokupnoj dokumentaciji, te smatramo da je Tužba neosnovana u cijelosti. Cijeneći sve naprijed navedene činjenice tuženi predlaže da ovaj sud Rješenjem tužbu odbaci, međutim ukoliko sud odluči da razmatra predmetnu tužbu predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Zakonitost osporenog rješenja sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe, u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH”, broj 9/05) i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Naime, iz podataka upravnog spisa i pobijanog rješenja tuženog utvrđeno je da je tužitelj pozivajući se na članove 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama, aktom broj: FOI (388) od 28.04.2016. godine, zahtjevom zatražio od tuženog da im u cilju istraživanja provodljivosti Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH dostavi informacije koje se odnose na stepen slobode pristupa javnim dokumentima iz domena javnih nabavki, organizacije javnih preduzeća i sistematizacije radnih mjesta, i to: Kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo zaključilo u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u 2015. godini; Generalna direkcija Kopije pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo; Spisak svih zaposlenih u JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo, bez obzira na vrstu i trajanje ugovorenog odnosa. Uzimajući u obzir odredbe Zakona o javnim nabavkama BiH i Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, aktom broj: 01-16.18-8046-1/16-S.Dž. od 11.05.2016. godine i aktom broj: 01-16.18-8046-3/16S. Dž. od 31.05.2016. godine. Dalje je utvrđeno da su tužitelju- podnosiocu zahtjeva dostavljene tražene informacije, bez naknade.

Podnosilac zahtjeva tom prilikom je informisan da svi traženi podaci koji se odnose na postupke javne nabavke javno objavljeni na E-portalu javnih nabavki i da su svi provedeni u skladu sa odredbama Zakonom o javnim nabavkama BiH, te su shodno tome isti provedeni u skladu sa načelom transparentnosti. Nezadovoljan, dostavljenim informacijama Podnosilac zahtjeva je izjavilo prigovor, te nakon toga Tužbom pokrenuo i upravni spor pred Kantonalnim sudom u Sarajevu. Kantonalni sud u Sarajevu je dana, 26.06.2019. godine donio presudu kojom se tužba uvažava, osporeni akt tužene se poništava i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak. U ponovnom razmatranju Zahtjeva JP“ BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo je donijelo Rješenje kojim odobrava Podnosiocu zahtjeva uvid u tražene postupke nabavke. Cijeneći da je zahtjev postavljen na veliki vremenski period, a da je JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo preduzeće koje ima svoje podružnice na teritoriji većeg djela Federacije i ima preko 2000 zaposlenih to je u pitanju veliki broj ugovora i postupaka nabavke koji su provedeni u kalendarskoj godini, te obzirom da su isti arhivirani potrebno je da Podnosilac zahtjeva blagovremeno precizira svoj zahtjev na konkretne predmete kako bi sam uvid imao smisla i bio svrsishodan za Podnosioca zahtjeva, jer je u pitanju preobimna dokumentacija za traženi vremenski period. U skladu sa članom 14. stav (2) pod 1) JP „BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo je ovim rješenjem dalo Podnosiocu zahtjeva mogućnost ličnog pristupa informacijama iz tačke 1. ovog Rješenja u prostorijama Preduzeća, a u vrijeme koje je prihvatljivo i za Podnosioca zahtjeva i za JP“ BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo. JP „BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo će shodno članu 16. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBIH naplatiti Podnosiocu zahtjeva naknadu za eventualne troškove umnožavanja. U dijelu koji se odnosi na organizaciju i spisak zaposlenih nismo u mogućnosti udovoljiti zahtjevu, cijeneći zakonske propise i to Zakon o zaštiti ličnih podataka i Zakon o slobodi pristupa informacijama FBIH, a ponovo navodimo da treba imati u vidu da se radi o velikom broju zaposlenih (preko 2000).Cijeneći gore navedene činjenice kao i Presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 026789 16 U od 26.06.2019. godine, tuženi je donio pobijano rješenje 17.07.2019. godine i istim odlučio: 1. Odobrava se Udruženju za borbu protiv korupcije Transparency Internacional u BiH (u daljem tekstu: Podnosilac zahtjeva, sa sjedištem u ulici Gajeva broj 2, Banja Luka, pristup informacijama kojima raspolaže "JP BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo, u dijelu koji se odnosi na kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je "JP BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo zaključilo u bilo kojem od Zakonom predviđenih postupaka u 2015. godini. 2. Zahtjev za pristup informacijama kojima raspolaže . JP „BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo ,u dijelu koji se odnosi na kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta . JP „BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo sa spiskom svih zaposlenih u BH POŠTA” d.o.o. Sarajevo, bez obzira na vrstu i trajanje ugovorenog odnosa . JP „BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo ne može omogućiti shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka. 3. Aktom broj: 01-16.18-8046-1/16-S.Dž. od 11.05.2016. godine i aktom broj: 01-16.18-8046-3/16S.Dž. od 31.05 2016. godine Podnosiocu zahtjeva su dostavljene tražene informacije, bez naknade, te se daje mogućnost ličnog pristupa informacijama iz tačke 1. ovog Rješenja u prostorijama Društva, u vrijeme koje je prihvatljivo i za Podnosioca zahtjeva i za Društvo. Traženi podaci takođe su javno objavljeni na portalu e-nabavki i portalu . JP „BH POŠTA“ d.o.o. Sarajevo , o čemu je Podnosilac zahtjeva informisan. 4. Mogućnost uvida u dokumentaciju iz tačke 1. ovog Rješenja odobrava se u roku od 7 dana od dana prijema ovog Rješenja,u periodu od 09:00-15:00 sati uz prethodnu najavu, pozivajući se na Rješenje, broj: 01-23.1-8046-12/16 SL od 16.07.2019. godine i uz navođenje, tj. Preciziranje postupaka nabavke i ugovora koji će biti predmet uvida. 5. Prilikom raspolaganja dostavljenom dokumentacijom vodit će se računa o povjerljivim komercijalnim informacijama i zaštiti privatnosti u skladu sa članovima 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, razloge date u obrazloženju osporenog rješenja, navode tužbe, te odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, ovaj sud cijeni da osporeno rješenje tuženog nije doneseno na pravilan i zakonit način. Ovo stoga što prije donošenja osporenih akata tuženi organ nije utvrdio pravo stanje stvari u smislu odredaba član 7., 8. i 133. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 2/98 i 48/99), odnosno nije utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje ove upravne stvari i nije stranci omogućio da ostvari i

zaštiti svoja prava i pravne interese, a da bi mogao na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijeniti materijalno pravo.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije BiH" broj: 32/01 i 48/11), predviđeno je da informaciju predstavlja svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 4. istog Zakona dato je pravo pristupa informacijama koje su sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 2. navedenog Zakona propisano je da se odredbe tog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu. Definicija informacije data u citiranoj odredbi člana 3. Zakona podrazumijeva svaku činjenicu, mišljenje, podatak ili drugi sadržaj kojim raspolaže javni organ, bez obzira na njihov oblik, dakle i bez obzira da li je ili nije taj sadržaj pohranjen na nekom materijalnom sredstvu – ispravi, disku, audio ili video zapisu. Na ovakvo tumačenje citirane odredbe upućuje kako cilj samog Zakona o slobodi pristupa informacijama izražen u članu 1. tačka 2. Zakona – omogućiti pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri; tako i odredba člana 2. navedenog Zakona, iz koje proizilazi da se bilo koja odredba zakona ima tumačiti tako da se saopćavanje informacija olakša i potakne. Predmetnim zakonom uopšte nije predviđena mogućnost odbijanja zahtjeva za pristup informaciji zbog toga što određeni sadržaj ne predstavlja informaciju u smislu tog zakona, već samo iz razloga što pod određenim uslovima informacija može biti izuzeta od saopštavanja.

Isto tako, odredbom člana 6. stav 1. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH : Izuzeci u vezi sa djelokrugom javnih organa jasno je propisano da nadležni javni organ može utvrditi izuzetak u slučajevima kada se priopćavanjem informacije osnovano može očekivati izazivanje značajne štete za legitimne ciljeve Federacije: zaštita postupka donošenja odluka u javnom organu, uključujući davanje mišljenja, savjeta ili preporuka, bilo da se radi o osobi zaposlenoj u javnom organu ili drugoj osobi koja radi za ili u ime javnog organa, s tim da to ne obuhvata činjenične, statističke, znanstvene ili tehničke informacije. Naime, imajući u vidu ovu zakonsku odredbu, ostaje u potpunosti nejasno obrazloženje tuženog iz pobijanog rješenja i iz odgovora na tužbu u kojem navodi da Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji sistematizaciji radnih mjesta tuženog sadrži podatke o resursima kojima preduzeće raspolaže, te se shodno odredbama Pravilnika o poslovnoj tajni isti smatra poslovnom tajnom da shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka spisak zaposlenika nije moguće saopštavati trećim licima bez saglasnosti samih zaposlenika., da tuženom nije poznato za koje svrhe bi tužitelj koristio podatke o imenima i prezimenima zaposlenika, te obzirom da je Zakon o zaštiti ličnih podataka restriktivan u tom smislu, zbog mogućih zloupotreba i javnog objavljivanja tih podataka kao i mogućeg izlaganja zaposlenika raznim neugodnostima, ne mogu davati imena i prezimena zaposlenika bez njihove saglasnosti, a obzirom da se radi o preko 2000 zaposlenika nemoguće je obezbijediti njihove saglasnosti, a iz razloga što je ostalo nejasno kakve bi to posljedice mogle nastati davanjem traženih informacija tim više što iz navoda tužbe proizilazi da tužitelj odustaje od zahtjeva za dostavom dijela informacija, nije tražio dostavu tuđih ličnih podataka, nego je tražio dostavu javnih informacija, poziva se na faktor javnog interesa iz člana 9 te član 14 Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH.

Imajući u vidu citirane odredbe Zakona, treba istaći da je tužitelj, kao i svako drugo fizičko ili pravno lice, u skladu s odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovlašten informaciju zahtijevati u postupku pristupa informacijama, međutim, tuženi organ nije u postupku pouzdano utvrdio i ocijenio da dostavljanje svih traženih informacija nije u javnom interesu u smislu člana 9. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa informacijama, a pri tome ne uzima u obzir uopšte faktor javnog interesa u smislu navedene zakonske odredbe, te samo navodi svoje mišljenje pozivajući se na navedeni zakon ne navodeći koje zakonske

odredbe, a navodeći samo član 14 i 16 navedenog zakona u pobijanom rješenju, koje odredbe za odbijanje davanja svih informacija tužitelju u konkretnom po utvrđenju suda bez valjanog obrazloženja nisu primjenjive. Sud napominje da je u Postupku pristupa informacijama, tj. podnošenja zahtjeva, članom 11. citiranog Zakona o slobodi pristupa informacijama tačkom (4) propisano da javni organ nije ovlašten da ispituje opravdanost ili da zahtijeva obrazloženje zahtjeva, a iz predmetnog zahtjeva tužitelja utvrđeno je da istim nije zahtijevano sačinjavanje bilo kakvog izvještaja ili informacija, već naprotiv, dostavljanje kopija dokumentacije, a da je svrha podnošenja zahtjeva za pristup informacijama bila informisanje javnosti, što je pravo zagarantirano članom 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima, kako to pravilno ističe tužitelj u tužbi.

Cijeneći navedeno ovaj sud nalazi da je osporeno rješenje doneseno uz povredu pravila upravnog postupka, kao i materijalnog prava, iz kojeg razloga je primjenom odredbe člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, donio odluku kao u izreci, kako bi tuženi organ u ponovnom postupku donio pravilno i na zakonu osnovano rješenje, vodeći računa o primjedbama i pravnim shvatanjima suda iznesenim u ovoj presudi.

Tačnost otpravka ovjerava potvrđuje

Predsjednik vijeća

SUDIJA

OVLAŠTILAC: Sudiya s.r.

POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.

